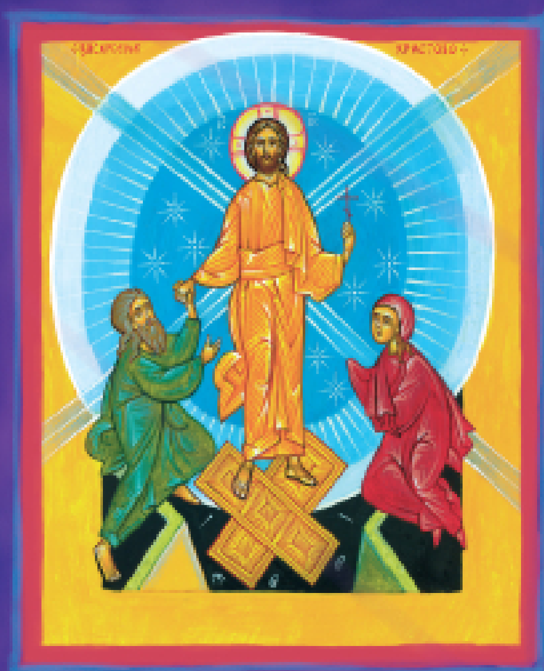
Monahia Anastasia

DE CE-A FOST IONA ÎNGHIȚIT DE CHIT?

PREISANIA

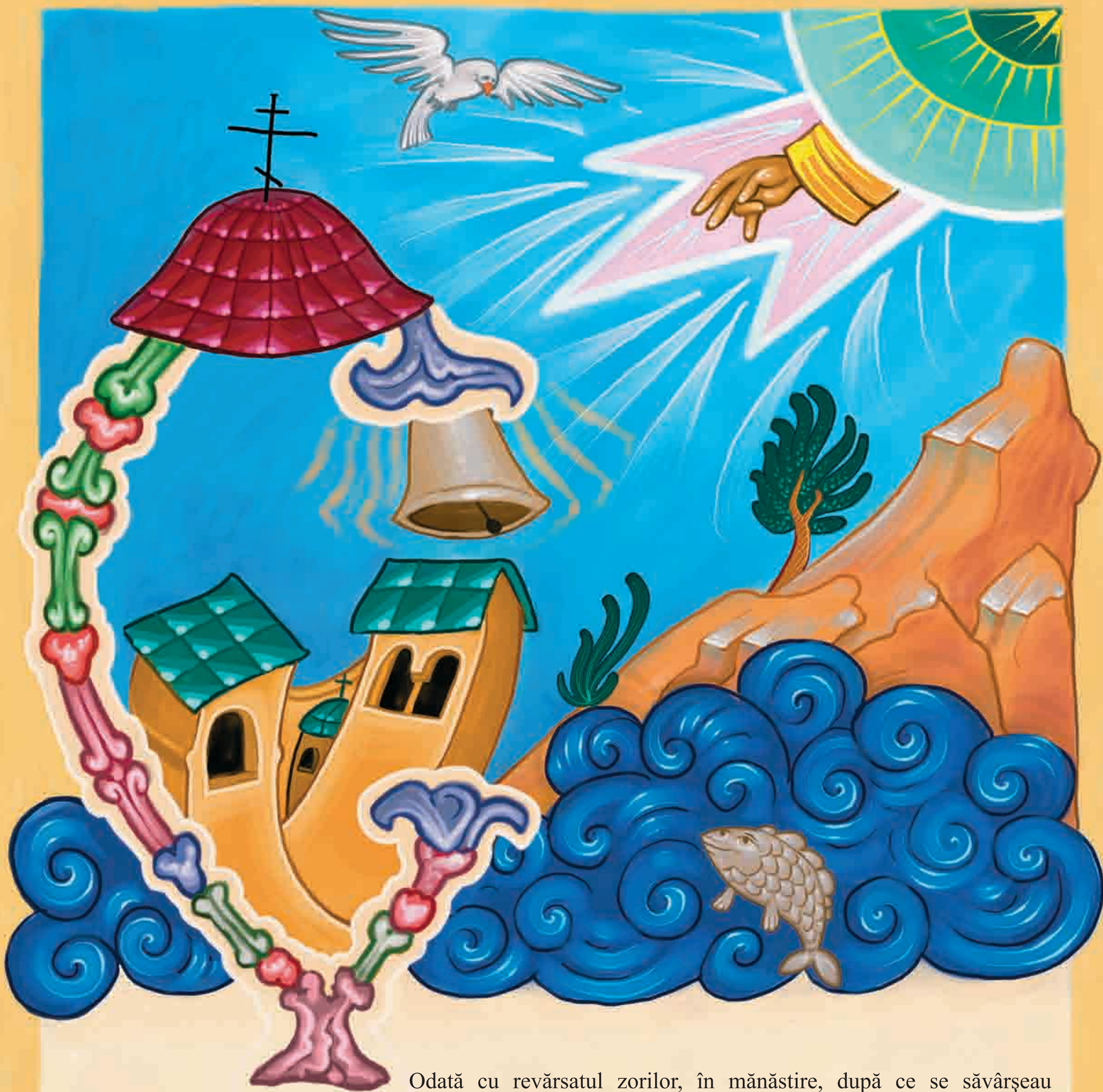
Monahia Anastasia

De ce-a fost Iona înghițit de chit?

tipărită cu binecuvântarea
PREASFINȚITULUI
PĂRINTE GALACTION
Episcopul Alexandriei și Teleormanului
București 7519 / 2011

Predania

Odată cu revărsatul zorilor, în mănăstire, după ce se săvârşeau rugăciunile de dimineață, maicile începeau să se ducă fiecare la ascultarea ei. Apoi, în vremea prânzului, iarăşi se adunau pentru a lua masa în trapeză. Monahia Macrina avea ascultarea să aducă două cofe de apă din lac şi să ajute la bucătărie.

Pe drum mergea psalmodiind şi dădea binețe tuturor vietăților din pădure, vestindu-le plină de bucurie:

– *Hristos a înviat!*

– *Cu-adevăăăărat a înviaaaaat!* îi răspundeau ciripind păsărelele care o cunoşteau bine pe maică şi-ntotdeauna se bucurau s-o revadă. Chiar învățaseră să-i țină isonul de câte ori o auzeau cântând, în vreme ce iepuraşii țopăiau în jurul ei în ritmul muzicii.

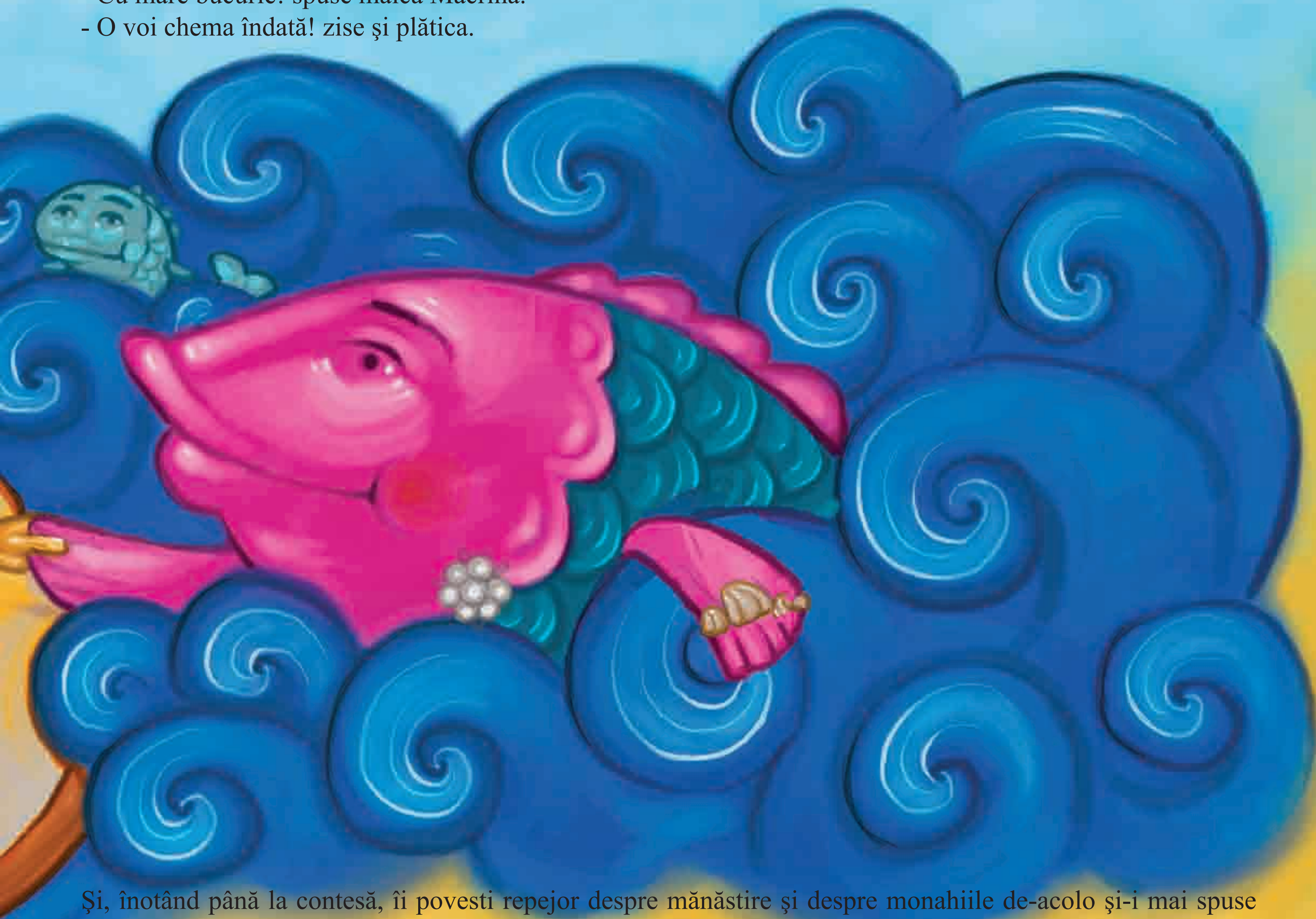
Când ajungea la apă, maica Macrina le vestea cu glas puternic şi peştişorilor din lac: – *Hristos a înviat!* Iar ei, pleznind apa cu codițele, îi răspundeau: – *Cu-adevărat a înviat!*

După care blânda monahie turna apa în cofe şi se aşeza pe-o piatră, pentru a vorbi puțin cu Dumnezeu, iar peştişorii îi ascultau sfioşi susurul rugăciunii: – *Ajută, Doamne, şi păsăruicile din munte, şi peştişorii din ape, şi nu le uita nici pe măicuțele noastre...*

Într-o dimineață senină de vară, pe când maica turna apa în cofe, printre peștii cu care era prietenă de multă vreme văzu că a apărut unul necunoscut, care arăta cu totul osebit. De fapt, era o peștoaică mare și frumoasă, iar după ridurile din jurul ochilor, părea a fi încărcată de ani. Solzii-i băteau în albastru, aripioarele trandafirii și le împodobise cu o mulțime de scoici mici, în formă de evantai, pe piept purta o broșă din perle sidefii în formă de stea de mare, iar în jurul gâtului își potrivise cu grijă un șirag de corali rubinii. Aducea cu ea un miros de apă sărată și se unduia printre ceilalți pești cu multă grație.

- Cine-i dumneaei? o întrebă maica pe-o plătică.
- Este Contesa de Perlăbleu. A ajuns aseară tocmai din Oceanul Pacific, plângându-se că apa rece nu-i mai prieşte oaselor ei bătrâne, aşa că am primit-o la noi. Cu toate că era obosită după drumul cel lung, nu i-a venit greu să stea la poveşti până-n zori şi să ne împărtăşească păţaniile prin care a trecut de-a lungul şi de-a latul acestei lumi albastre pe care ne-a lăsat-o Dumnezeu. Vrei s-o cunoşti?
- Cu mare bucurie! spuse maica Macrina.
- O voi chema îndată! zise şi plătica.

Şi, înotând până la contesă, îi povesti repejor despre mănăstire şi despre monahiile de-acolo şi-i mai spuse că maica Macrina ar vrea să o cunoască. Contesa de Perlăbleu zâmbi şi pe dată veni până la mal înotând cu eleganţă, de parc-ar fi dansat pe cea mai frumoasă muzică de bal... Îşi aşeză trandafiria aripioară dreaptă în mâna întinsă a maicii şi, plecându-şi uşor capul, se prezentă:
- Eu sânt Contesa de Perlăbleu. Binecuvântaţi!
- Binecuvântat este Hristos, Dumnezeul nostru! Fiţi binevenită, îi răspunse maica Macrina. Cum aţi călătorit? Aţi reuşit să vă trageţi sufletul măcar un pic?
- Drumul a fost lung şi greu, dar m-am odihnit îndeajuns, mulţumesc lui Dumnezeu. Am învăţat să mă nevoiesc în toate, fără să ţin seama de obârşia-mi nobilă şi de obiceiurile alese deprinse acasă... întocmai cum fac şi monahiile. Poate sânteţi încă tinere şi nu aveţi îndeajunsă cercare şi iscusinţă, dar lângă voi se află cu siguranţă maici mai în vârstă care vă învaţă şi vă călăuzesc cum să vă întăriţi duhovniceşte.
- Ah, exclamă maica Macrina, încântată de cuvintele acestui peşte minunat pe care Dumnezeu i-l trimisese spre pildă. Văd că înţelepciunea vă încununează şi, dacă nu vă deranjează, v-aş ruga să ne spuneţi mai multe despre domnia voastră şi despre calea vieţii voastre, mai cu seamă despre întâmplările la care aţi luat parte, despre bunele făptuiri ale sfinţilor pe care i-aţi întâlnit, despre nevoinţele tainice ale oamenilor bine-plăcuţi lui Dumnezeu care au rămas ascunşi ochilor omeneşti, dar pe care Dumnezeu vi i-a descoperit ca să ne daţi mărturie. Căci prima povaţă pe care am primit-o de la duhovnicul meu a fost să învăţ din pildele aflate în vieţile sfinţilor.
- E o mare cinste pentru mine, zise bucuroasă Contesa de Perlăbleu şi se scufundă politicoasă în apă pentru a căsca, neobservată de maică.

Sânt născută în Arhipelagul Tuamotu, în sudul Oceanului Pacific. Tatăl meu, Contele Gavrilo, era descendent din stirpea lui Ieremia cel Mare – numit astfel datorită unei întâmplări minunate. În urmă cu multe, multe veacuri, străbunul nostru a fost primul care-a adus apă sfințită din râul Iordan, cu care-a stropit toți peştii, vestindu-le despre Dumnezeu, Cel ce dă viață veşnică tuturor celor ce cred într-Însul. Cu toate că puteam să trăiesc fără griji în curtea castelului nostru de sub ape, am dorit să ies la suprafață. Ştiți, în adâncul oceanului vedem totul ca-n oglindă şi ca-n ghicitură, pentru că lumina se reflectă în apa tulbure... Dar eu doream să văd lumina față către față.

Mă încânta să cunosc cu proprii mei ochi toate cele care ni se povestiseră acasă... Doream să colind apele lumii şi eu, ca mulți din strămoşii mei... Visam să cunosc alți peşti, să scotocesc prin corăbiile scufundate, să ajung în râuri cu apă dulce, să înot de-a lungul țărmurilor mărilor... Dar cel mai mult îmi doream să cunosc omul – cea mai de seamă între zidiri – ființa pe care Dumnezeu a creat-o după chipul Său şi a hărăzit-o să fie stăpână peste toate celelalte ființe. Şi astfel am străbătut multe mări, de la Răsăritul cel îndepărtat până la Apus, de la Miazăzi la Miazănoapte. Am călătorit şi am văzut multe, dar dacă tot vreți să vă povestesc ceva de suflet folositor, atunci aş alege o istorie pe care-am auzit-o de la bunica mea, care o auzise de la bunica ei şi tot aşa... până la trei mii de generații în urmă! A fost transmisă din neam în neam şi păstrată ca fiind cel mai scump odor al familiei noastre, căci însăşi străbuna Sara a trăit-o şi-a povestit-o întocmai urmaşilor săi, care la rândul lor au scris-o, ca nu cumva să se piardă ceva. Şi iată cum s-au petrecut lucrurile...

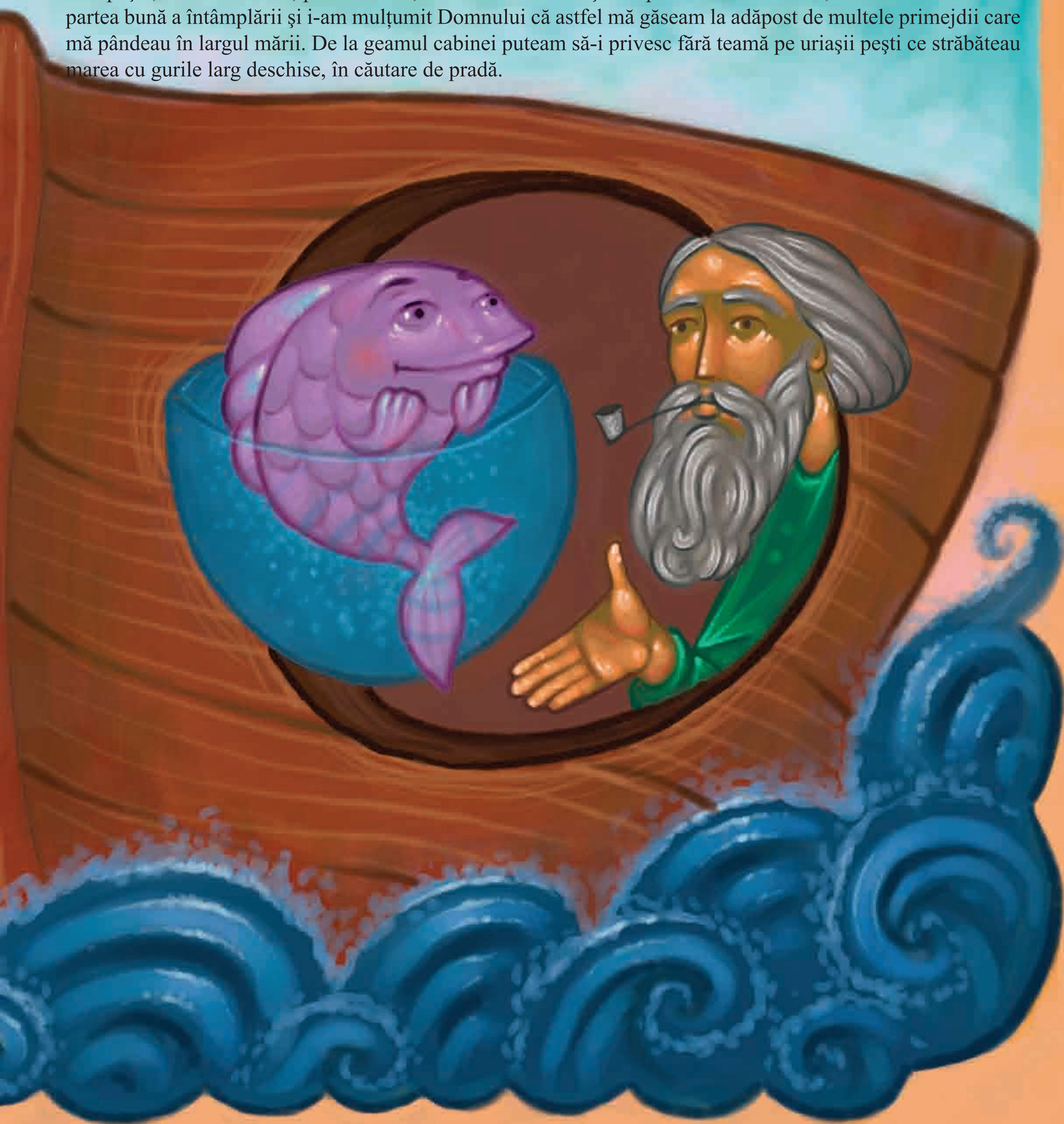
Contesa a scos de sub una dintre aripioare un hrisov îngălbenit de vreme, l-a desfăşurat şi-a început să citească istorisirea stră-stră-stră...bunicei sale Sara:

„Povestea începe în zilele tinereții mele, pe când multe războaie crâncene se duceau pentru stăpânirea împărățiilor pământeşti. Pe-atunci era însă şi-un popor care aştepta venirea unei alte Împărății, despre care se spunea că nu va trece niciodată. Acest popor credea într-Unul, adevăratul Dumnezeu şi în Împărăția cerurilor cea neclătită. Auzind că din neamul lor se va naşte Mântuitorul întregii lumi, m-am îndreptat într-acolo pentru

a afla cum pot fi părtaşă Împărăției celei veşnice... Dar în viață lucrurile nu se întâmplă întotdeauna aşa cum ni le închipuim noi, ci aşa cum vrea Dumnezeu.
Şi iată de ce. Îndată ce-am intrat în Marea Mediterană, m-am trezit prinsă în nişte mreje pescăreşti şi, cât ai zice peşte, m-am aflat sus, pe-o corabie, într-un acvariu. Deşi îmi pierdusem libertatea, m-am străduit să văd partea bună a întâmplării şi i-am mulțumit Domnului că astfel mă găseam la adăpost de multele primejdii care mă pândeau în largul mării. De la geamul cabinei puteam să-i privesc fără teamă pe uriaşii peşti ce străbăteau marea cu gurile larg deschise, în căutare de pradă.

De-a lungul numeroaselor călătorii, mi-am făcut mulți prieteni cu care-am împărțit mica, dar cocheta cabină în care se afla acvariul meu. Şi azi mi-i amintesc cu bucurie pe mulți dintre ei, printre care şi-un bătrân marinar din Nord, ce-mi povestea nopți întregi întâmplările pe care le trăise pe întinsul mării, de la naufragii până la luptele cu pirații...

Într-o zi însă am avut parte de alt însoțitor. Cum a venit, l-am întrebat cine este şi încotro merge. Mi-a spus că-l cheamă Iona şi că nu ştie încotro merge... Tot ce ştia era că trebuie să fugă departe, cât mai departe cu putință. Nu după multă vreme a adormit. A căzut într-un somn atât de adânc, încât n-a simțit că vasul a început a se clătina din pricina valurilor sălbăticite... Pe neaşteptate, izbucnise o furtună puternică care zgâlțâia corabia din toate părțile. Nu a auzit nici când acvariul meu s-a rostogolit şi s-a spart, iar eu am căzut pe podeaua de lemn. Necăjită, am strigat cât am putut de tare, dar... în zadar. Deja respiram cu greu şi începusem să-mi zic rugăciunile pentru iertarea păcatelor, crezând că mi se apropie sfârşitul vieții în această lume. Dar deodată am auzit glasuri omeneşti şi bătăi în uşă. Alți călători veniseră să-l trezească pe Iona... însă nici pe ei nu i-a auzit. Neavând ce face, au luat o bucată zdravănă dintr-un catarg rupt şi strigând: – *Un'... doi... trei... şi!* au spart uşa cabinei şi s-au prăbuşit pe podea, lângă mine. – *Sânt salvată!* mi-a trecut îndata prin minte, fără a le lua în nume de rău faptul că, în cădere, mi-au rupt cea mai frumoasă aripioară.

Trezindu-se în cele din urmă din pricina larmei, Iona îi privi uimit pe străinii din cabina sa, întrebându-se de ce oare năvăliseră peste el pe nepusă masă, fără să ciocăne măcar.

- Ce se-ntâmplă?! se miră el, cu totul nedumerit.

- Ne scufundăm! strigară toți într-un glas.

- Dintr-o dată, apele s-au învolburat şi mă tem că sântem în primejdie de moarte, a adăugat unul din călători.

Văzându-mă pe podea, cineva mă luă de coadă şi mă aruncă pe fereastră în apă. Ce-a urmat am văzut din valurile mării înspumate...

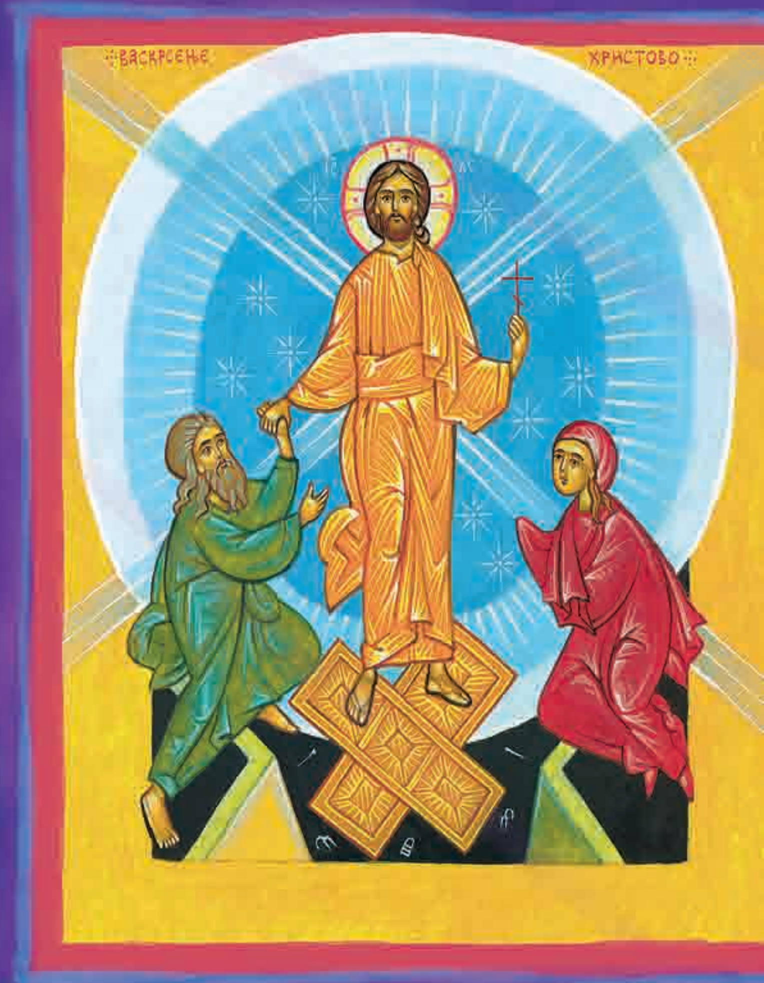
Toți cei din corabie au căzut în genunchi şi-au început să se roage lui Dumnezeu pentru a fi izbăviți. Iona s-a ridicat pe dată şi le-a zis:
- Oameni buni! Fraților! Această furtună s-a iscat din pricina mea. Sânt vinovat, eu sânt singurul care trebuie să primească pedeapsa... Am greşit, am vrut să fug de la fața Domnului! Aruncați-mă în mare şi numai aşa vă veți izbăvi şi voi!
- Dar vei muri! îi spuse Căpitanul. Nu putem face una ca asta...
- Credeți-mă, asta-i singura voastră scăpare! le strigă Iona cu multă bărbăție.
Atunci călătorii au făcut întocmai cum li se ceruse. Şi, îndată ce Iona pieri în valuri, ca prin minune încetă şi furtuna.
Îndata după asta am văzut un chit uriaş care, răsuflând uşurat la vederea izbăvirii corabiei, în acea răsuflare mă înghiți şi pe mine, şi pe Iona, fără măcar să bage de seamă, dintr-o singură sorbitură.

Înlăuntrul chitului era întuneric. Mi-am zis aşa, ca pentru mine: – *Ce-o mai fi şi asta, Doamne, Dumnezeule? Unde-am nimerit acum? Îmi pare că mi-am pierdut şi metaniile...*

Când colo, ce să vezi! Mă aflam chiar la picioarele lui Iona, care era fericit că în adâncul mării poate să respire. Mi-a recunoscut glasul şi-am început să discutăm pe dată. L-am întrebat ce-a vrut să spună când a zis că a fugit de la fața Domnului, iar el a început să-mi istorisească pe rând cele întâmplate.

De când se ştia, trăise cu cinste şi cu evlavie într-un sat liniştit, rugându-se neîncetat lui Dumnezeu şi împlinind toate poruncile Sale. De aceea, într-o bună zi, Dumnezeu l-a ales pe Iona pentru ceva osebit. În apropiere se afla un oraş numit Ninive, care se întorsese cu totul către fapte rele şi păcătoase. Domnul i-a spus lui Iona să meargă să vestească degrabă cuvântul lui Dumnezeu locuitorilor cetății Ninive, care-L uitaseră pe Tatăl lor cel ceresc. Însă Iona s-a temut să urmeze voii Domnului, pentru că auzise multe lucruri înfricoşate despre Ninive, cum c-ar locui acolo oameni foarte păcătoşi, nespus de răi unii cu alții şi mai cu seamă față de străini. Din acea pricină, n-a voit să meargă în Ninive. Credea că nu va fi ascultat acolo, ba chiar că i s-ar putea întâmpla ceva rău.

Atunci s-a gândit să fugă de Dumnezeu. Cât mai departe! S-a dus într-un oraş de pe malul mării şi s-a urcat într-o corabie care să-l ducă... nici el nu ştia încotro. În loc să-L pună pe Domnul în fața ochilor săi, el i-a întors spatele. Când însă a văzut furtuna, Iona a înțeles că de Dumnezeu nu se poate fugi. Îndată ce-a fost aruncat în mare, a început să se roage. Iar Dumnezeu, care trimisese furtuna, i-a trimis şi chitul, în al cărui pântece a reuşit să respire din nou. Şi-a înțeles atunci greşala şi s-a căit că n-a urmat voii Domnului. Căci greşise şi față de Dumnezeu, şi față de locuitorii cetății Ninive, pe care nu îndrăznise a-i chema la pocăință şi la mântuire. Acum era în viață, dar se afla închis în pântecul chitului şi iată, tot în mare primejdie se găsea. Totuşi, ştia că Dumnezeu este împreună cu el chiar şi acolo. Şi mai ştia că mare este mila Domnului. Atunci a prins nădejde şi a început să se roage cu voce tare:

– *Doamne Atotputernice, ştiu că am greşit fugind de Tine. Nicicând n-o să mai fac aşa ceva. Trebuia să-mi dau seama că Tu mă vei păzi... şi nu trebuia să mă tem. Trebuia să ştiu că n-ai fi îngăduit să cad în vreun necaz, dacă urmam voii Tale. Dar acum, Doamne, am înțeles aceste lucruri... Te cred mai mult ca niciodată! Iartă-mă pe mine, sărmanul... Izbăveşte-mă de aici şi voi împlini voia Ta!*

Iona a continuat să se roage din inimă, având încredere în mila şi bunătatea lui Dumnezeu. Nu se mai temea. După ce a petrecut astfel trei zile şi trei nopți, Dumnezeu a cercetat pe robul său cel pocăit şi chitul l-a slobozit pe Iona, asemenea şi pe mine, pentru că Iona n-a uitat să mă ia în brațe. De acum ne-am despărțit, fiecare mergând pe drumul său. Iona s-a grăbit să plece la ascultarea sa, să se ducă în Ninive. A înotat către țărm şi ultima dată l-am văzut când a ajuns la mal şi şi-a înălțat mâinile către Cer, mulțumind Domnului. Mai târziu am aflat de la un sturion că a ajuns în Ninive şi de la fiecare poartă a cetății şi din piețele oraşului i-a chemat pe niniviteni la pocăință, spunându-le că nu pot fugi de Dumnezeu şi că trebuie să plângă pentru păcatele lor. Oamenii l-au ascultat, iar Iona nu s-a mai temut de nimeni şi de nimic din clipa în care a început să vestească poporului cuvântul lui Dumnezeu. Atunci ninivitenii s-au pocăit adânc şi s-au întors de la faptele lor cele rele. Pentru asta, Atotmilostivul Dumnezeu i-a miluit şi n-a mai îngăduit să se abată asupra lor nici o nenorocire. Astfel Iona, împlinindu-şi ascultarea încredințată de Dumnezeu, a izbăvit Ninivele de nimicire.”

Când a încheiat, Contesa de Perlăbleu s-a înfruptat dintr-o algă, în timp ce maica Macrina şi toți peştişorii o priveau cu ochii plini de uimire, aşa cum făcuseră de-a lungul întregii povestiri.
- E vremea acum să trag un pui de somn... dar şi pe voi vă aşteaptă treburile, nu-i aşa? rupse tăcerea bătrâna înțeleaptă.
- Întocmai. Mult vă mulțumim pentru răbdarea şi truda cu care ne-ați împărtăşit o povestire atât de neobişnuită. Nădăjduiesc că ne va fi de mare folos. Abia aştept să i-o spun şi maicii stareţe şi surorilor, se bucură maica Macrina. Vreți să mai rămâneți pe meleagurile noastre încă puțin? Ştiți, în fiecare zi, înainte de-a ne despărți, cântăm împreună troparul Sfântului Proroc Ilie...
- Îmi va face o deosebită cinste şi o nespusă bucurie, răspunse Contesa de Perlăbleu. Dar vă voi dezvălui încă o taină. Pe când Iona era copilaş, în țara lui se abătuse o mare foamete, iar lui Iona şi maicii sale însuşi Sfântul Proroc Ilie le-a rânduit de-ale gurii! Iar când era foarte mic, s-a îmbolnăvit dintr-o dată şi-a adormit întru Domnul... Atunci Sfântul Ilie, suflând de trei ori asupra feței sale şi rugându-se Domnului, l-a înviat din morți.
Încântați, toți peştişorii s-au întors către biserica închinată acestui slăvit proroc, aflată pe un vârf de munte ce se înălța din insula apropiată. Conduşi de glasul maicii Macrina, au cântat cu toții troparul ocrotitorului lacului lor.
- La revedere, pe mâine, dacă va fi voia Domnului! strigă maica Macrina, făcându-i cu mâna.
- Dacă va fi voia Domnului! au răspuns într-un glas peştişorii dând din aripioare.
Maica Macrina se întoarse la mănăstire însoțită de iepuraşii cei veseli, care faceau tumbe în jurul ei. Dar ea nu-i mai vedea, tot cugetând la Iona. S-a gândit cum a petrecut el trei zile în pântecele chitului, întocmai cum Hristos a petrecut trei zile în mormânt înainte de Înviere. S-a bucurat că le va putea împărtăşi şi altora această minunată poveste. În dreptul porții mănăstirii, s-a oprit o clipă ca să le dea albinelor puțină apă şi apoi s-a grăbit să dea o mână de ajutor la bucătărie.

СВ· ПРОРОК ЈОНА

COLOFON

MONAHIA ANASTASIA

DE CE-A FOST IONA ÎNGHIȚIT DE CHIT?

PREDANIA

Redactor/ Anca Stanciu

Traducere/ Ionuț și Sladjana Gurgu

Desene/ Serioja Popov

Concept layout/ Serioja Popov

Dtp/ Remus Brihac

Tipar/ Accent Print Suceava

Editura Predania/ CP 67, OP 13

București

www.predania.ro

Distribuție/ Supergraph

0213206119

ISBN 978-606-8195-11-7